

Sygn. akt IX Ka 1331/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Kielcach IX Wydział Karny-Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Leszek Grzesiak

Sędziowie: SO Jan Klocek (spr.)

SR del. Grzegorz Iwoła

Protokolant: st.sekr.sądowy Anna Niebudek

przy udziale Prokuratora Rejonowego del. do Prokuratury Okręgowej w Kielcach Jolanty Religi

po rozpoznaniu w dniu 28 listopada 2013 roku

sprawy G. C.

oskarżonego o przestępstwa z art. 278 § 1 i § 5 kk i inne

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Sandomierzu

z dnia 27 czerwca 2013 roku sygn. akt II K 166/13

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok, uznając apelację za oczywiście bezzasadną;

II. zwalnia oskarżonego od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

IX Ka 1331/13

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Sandomierzu oskarżonego G. C. oskarżył o to, że działając przestępstwem ciągłym w K. w dniu 25 grudnia 2012 roku zabrał w celu przywłaszczenia portfel z zawartością pieniędzy w kwocie siedemdziesiąt złotych, dowodu osobistego, karty bankomatowej, kartki z numerem (...) własności A. W., a następnie w dniu 27 grudnia 2012 roku dokonał dwukrotnie wypłaty z bankomatu z Banku Spółdzielczego w K. kwot 300 złotych i 500 złotych wartości łącznej 870 złotych na szkodę w/w pokrzywdzonego, czym wyczerpał znamiona przestępstwa z art. 278 § 1 i § 5 kk, art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk.

Sąd Rejonowy w Sandomierzu wyrokiem z dnia 27 czerwca 2013 roku oskarżonego G. C. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, a stanowiącego występki z art. 278 § 1 i § 5 kk i art. 275 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk i za to na mocy art. 278 § 1 i § 5 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył oskarżonemu karę trzech miesięcy pozbawienia wolności.

Zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. K. kwotę trzysta sześćdziesiąt dziewięć złotych tytułem obrony oskarżonego z urzędu w postępowaniu przygotowawczym.

Zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa tytułem kosztów sądowych kwotę czterysta złotych, w pozostałej części zwolnił oskarżonego od poniesienia kosztów sądowych.

Apelację od wyroku wniósł osobiście oskarżony G. C., który nie sformułował zarzutów ale z treści należało wnioskować, że wskazał on w apelacji na obrazę przepisów prawa procesowego, która miała wpływ na treść orzeczenia. W szczególności podniósł, że nie został prawidłowo przesłuchany przez Policję jeszcze przed postawieniem zarzutów, został wprowadzony w błąd przez Prokuratora co do zakresu odpowiedzialności i nie wyjaśnienie okoliczności związanych z kradzieżą portfela wraz z kartą bankomatową na szkodę pokrzywdzonego, w końcu cofnięcia obrońcy.

Wskazując na powyższe oskarżony wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Sandomierzu bądź o wymierzenie kary warunkowym zawieszeniem jej wykonania przy ustaleniu, że użył karty do wypłaty pieniędzy ale nie zabrał jej wraz z portfelem w celu przywłaszczenia.

Sąd Okręgowy zważył:

Apelacja oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie.

Wbrew twierdzeniom oskarżonego G. C. zawartym w apelacji Sąd I Instancji nie dopuścił się uchybień procesowych, które miałyby wpływ na treść orzeczenia a zarzuty formułowane pod adresem organów ścigania tak z fazy postępowania przygotowawczego jak i tych na rozprawie przed Sądem nie mogły być uwzględnione.

Należy bowiem zauważyć, że po wszczęciu postępowania przygotowawczego przesłuchano kilku świadków i zasięgnięto stosownej informacji we właściwym banku celem ustalenia okoliczności utraty przez pokrzywdzonego portfela wraz z kartą oraz ustalenia osoby posługującej się tą kartą po dniu 25 grudnia 2012 roku.

Prawidłowo zgromadzony w tym zakresie materiał dowodowy czynił wysoce prawdopodobnym fakt, że nie kto inny jak oskarżony jest sprawcą czynu. Dlatego słusznie na podstawie art. 175 § 1 kpk przesłuchano oskarżonego przedstawiając wcześniej zgodnie z art. 325 § 2 kpk zarzut.

Z kolei kwestia czasowego udziału obrońcy oskarżonego w sprawie podyktowana była treścią opinii biegłych psychiatrów, którzy stwierdzili, że nie zachodzą żadne okoliczności co do poczytalności oskarżonego, w związku z czym Sąd Rejonowy zasadnie cofnął, w trybie art. 79 § 4 kpk, obligatoryjną obronę oskarżonemu.

Analiza akt sprawy nie potwierdza zarzutu G. C., iż nie przyznał się do zarzucanego mu czynu w zakresie przywłaszczenia portfela i ustaleń oskarżonego z organami ścigania co do rodzaju kary, bowiem ze złożonych wyjaśnień oskarżonego przed Prokuratorem na karcie 35 – 37 oskarżony stwierdził, że dwukrotnie wypłacił z konta mężczyzny, z którym wcześniej pił alkohol. Dopiero przed rozprawą w dniu 6 maja 2013 roku oskarżony zakwestionował swoje sprawstwo i uzgodniony wcześniej z Prokuratorem rozmiar kary co skutkowało skierowaniem sprawy na rozprawę główną.

Zatem to nie obecność innego Prokuratora na rozprawie miała wpływ na czynności procesowe, lecz postawa oskarżonego, który zaprzeczył częściowo swojemu sprawstwu i dokonany co do kary ustaleniom.

Nie można również zgodzić się z twierdzeniem oskarżonego, że Sąd I Instancji w nienależyty sposób wyjaśnił okoliczności sprawy. Przecież istniejące w sprawie zeznania świadków w tym zwłaszcza A. W. i K. O. a także L. Ś. całkowicie korelowały z pierwotnymi wyjaśnieniami oskarżonego. Słusznie zatem Sąd Rejonowy wysnuł z tak zaistniałych dowodów wniosek, że oskarżony przywłaszczył portfel.

Przedstawiona przez Sąd Rejonowy ocena dowodów była zgodna z zasadami określonymi w art. 7 kpk, w związku z czym na tej podstawie Sąd orzekający ustalił prawidłowo stan faktyczny i do tak ustalonego stanu zastosował właściwe przepisy. W tej sytuacji zaprezentowane w treści apelacji przeciwstawne poglądy oskarżonego odnośnie oceny dowodów nie świadczą, że Sąd I Instancji popełnił błąd.

W tym kontekście nie ma potrzeby na nowo, jak oczekuje tego oskarżony, analizować przeprowadzonych w sprawie dowodów, bowiem rolą Sądu Odwoławczego jest ocena sposobu weryfikacji dowodów przez Sąd I Instancji, jednakże warte uwypuklenia odnośnie sprawstwa oskarżonego w zakresie przywłaszczenia portfela są dwie kwestie. Pierwszą

wiodącą jest fakt, że w portfelu znajdował się numer (...), a skoro oskarżony pobrał pieniądze z bankomatu po wprowadzeniu prawidłowego (...)u to faktem oczywistym i logicznym jest to, że oskarżony znał ten (...), a mógł poznać numer (...)u tylko poprzez posiadanie portfela.

Drugą istotną kwestią było to, że oskarżony zorientowawszy się w powyżej omówionej kwestii zmienił swoje wyjaśnienia i stwierdził, że znalazł kartę bez (...)u i w drodze prób już po czwartym, piątym razie trafił w numer uprawniający do zalogowania karty i wypłaty pieniędzy z bankomatu.

Nie zwrócił jednak oskarżony uwagi, że nie tylko w tym banku i nie tylko z tą kartą są możliwe tylko trzy próby, bo przy kolejnej karta jest blokowana przez bankomat.

Zatem rozwijając się niekorzystnie sytuacja dla oskarżonego powodowała po jego stronie zmianę swoich wyjaśnień i tłumaczenie swojej roli adekwatnie do tej sytuacji, przez co jednak wyjaśnienia oskarżonego stawały się nielogiczne, wewnętrznie sprzeczne i sprzeczne także z pozostałym, jednoznacznym materiałem dowodowym zebrany w sprawie przez Sąd Rejonowy.

Skoro zarzuty stawiane zaskarżonemu orzeczeniu nie potwierdziły się, a w sprawie nie zaistniały okoliczności określone w art. 439 kpk i art. 440 kpk to apelację G. C. należało uznać za oczywiście bezzasadną.

Na taką ocenę apelacji nie miało wpływu żądanie oskarżonego, oczekującego najniższego wymiaru kary, bowiem wymierzona kara trzech miesięcy pozbawienia wolności w istocie jest minimalną karą przewidzianą za przestępstwo przypisane oskarżonemu. Natomiast żądanie warunkowego zawieszenia wykonania kary przez autora apelacji przekonująco zostało rozstrzygnięte przez Sąd orzekający. Podkreślenia wymaga fakt, iż trudno stawiać na przyszłość pozytywną prognozę kryminologiczną względem sprawcy w sytuacji kiedy był on wcześniej karany i nie wyciągnął z uprzednio skazującego wyroku żadnych wniosków.

Dlatego kierując się treścią art. 437 § 1 kpk zaskarżony wyrok utrzymano w mocy, zwalniając G. C. z ciężaru ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze (art. 626 § 1 kpk, art. 633 kpk i art. 17. 1) ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych Dz. U nr 49 poz. 223 z 1983 roku), bowiem trudna sytuacja majątkowa oskarżonego nie daje podstaw do przyjęcia, że mógłby on koszty te uiścić.

SSO Jan Klocek SSO Leszek Grzesiak SSR(del) Grzegorz Iwoła